

Anna Rúbio Fandos

Plaers

bromera

Premi de Literatura Eròtica
La Vall d'Albaida

ROXANNE

El primer que vaig veure en arribar a la festa de la reforma del pis de Ricarda no fou l'absència de mobiliari —«primer la festa, després els mobles», havia decidit ella—, ni les parets de rajola, ni les companyes del curs de restauració, on Ricarda i jo ens havíem conegut. Ni tan sols l'exuberant Ricarda. No. El primer que vaig veure fou la dona de les rastes.

Entre els altaveus i una taula amb begudes, allí estava la dona que em trobava cada matí al metro. La mateixa dona que, diàriament, em mirava, al principi amb curiositat, després amb un gest a mitjan camí entre l'enigma i el desig; i a qui jo responia amb unes mirades que passaren de la tímidesa dels primers dies a un cert desvergonyiment. Aquella dona que baixava dues parades abans que jo i, sempre, a la porta, em mirava i em dedicava un somriure.

M'espentaren. Era Ricarda. Contentíssima de veure'm, preguntant-me què volia beure i que si havia vist les altres ballant per allà. I mentre assenyalava un lloc indefinit de la sala i esquivava un grup de gent, m'arrossegà cap a la taula de les begudes i ordenà a la dona de les rastes:

–Rata, posa-li un rom a la meua amiga. –Després m’explicà:– Aquesta és Rata, la meua cosina. Li diem Rata perquè de menuda...

Ricarda parlava, però ni Rata ni jo l’escoltàvem. Ens vam somriure, ella em feu l’ullet i va agafar una botella. Ricarda parlava, però jo estava concentrada en el rom que queia, lent, dins de la copa, embolcallant el gel d’un to brillant i daurat.

El primer glop em va saber a fruita roja i a fusta. Vaig beure un poc més per a omplir-me la boca de la seua textura i per a iniciar una conversa interessant. Però Ricarda ja m’estava espentant cap a on estaven les nostres amigues i s’emportava Rata perquè l’ajudara a no sé què.

Del grup d’amigues jo era la més tímida, però ballar em desinhibia. Aquella nit, amb la màgia del rom i el desig de ser vista per Rata, vaig donar un toc de sensualitat als meus moviments. Encertí. A l’estona, la vaig veure. El vestit terracota, que li marcava els pits i li descobria els muscles, es difuminava en el fons de rajoles de la paret i, d’alguna manera, els seus cabells foscos i la seua mirada s’intensificaven. Alcí la meua copa en un brindis amb ella i vaig fer l’últim glop.

En eixe moment, sonà l’inici vibrant d’una cançó i vaig veure com Rata s’acostava a mi, sinuosa. Em feu un gest amb la mà, com convidant-me a ballar amb ella. Aleshores, el cantant va cridar:

–Roouooooxanne!

Al ritme de la música, m'apropí al seu vestit i els seus malucs.

El segon Roxanne el cantàrem una enfront de l'altra. En cantar, acostàrem els caps i un parell de rastes m'acaronaren el rostre. Eren fermes, com ella, i tenien una tènue olor de rosa i de rom.

Començàrem un ball hipnòtic. Movent els cossos al compàs, arrimant els malucs fins a quasi fregar-nos, cantant cada Roxanne de la tornada com si Roxanne fora el nom de l'altra o un talismà o una declaració de desig. «Red light» deia, també, la cançó. «Red light»... Jo mirava el seu vestit i vaig voler tocar-lo amb un dit. La meua pell i la seua tela s'uniren en un contacte mínim, suau, mentre els nostres cossos basculaven afalagats per la música.

I eixe ball, enmig d'una sala plena de gent, es convertí en un moment tan íntim que era com si tot el món haguera desaparegut i només estiguérem ella i jo i l'eco d'una banda que cantava tan sols per a nosaltres.

«I loved you since I knew you...», cantàvem alhora en un xiuxiueig, i jo sentia el seu alé, fusta i roses, a la meua galta. Sentia, també, les seues mans als meus malucs i com, a poc a poc, m'anava girant. Ballàvem. El seu pit a la meua esquena, les rastes als meus muscles, l'alé sobre el meu coll i els nostres cossos serpentejant una melodia que avançava fins a arribar a l'esclafit de mil i una Roxanne.

Ballàvem. Ara, cara a cara, declarant-nos Roxanne, cantant Roxanne, cridant Roxanne, i cada Roxanne

ens apropava més. Galta amb galta, llavi davant de llavi, una única veu.

Jo desitjava que no acabara mai la cançó i anhelava un altre Roxanne i un altre i un altre més, per a no deixar de sentir mai el contacte del seu cos i el meu ballant.

Però Roxanne acabà i la intimidat també. De sobte, ens trobàrem envoltades de gent que ja ballava una altra melodia. I nosaltres, que estàvem a un mil·límetre del bes, ens haguérem de separar. A contracor.

Aleshores, ella es va esmunyir cap a la porta del saló. Em quedí observant-la. Al llindar es va detindre, em mirà i em dedicà un somriure. Per primera vegada, la vaig seguir.

L'orgull de Ricarda era el rebost que s'havia fet al costat de la cuina. «Un rebost com els d'abans», ens explicava orgullosa quan eixíem del curs de restauració, i les aventures i desventures de la seua reforma monopolitzaven la conversa.

Rata m'esperava dins recolzada en les prestatgeries buides. Ricarda tenia raó, era un rebost com els d'abans. Prou gran perquè hi cabérem dues persones. Tan fosc que quan la porta es va tancar, ens haguérem d'apegar, per a poder-nos trobar sense haver de buscar-nos. La seua mà m'acaronà el rostre i jo vaig sentir un calfred d'excitació i de por. He de confessar que em feia pànic ser descoberta al rebost de la meua

amiga, enrotllant-me amb la seua cosina. Però l'alé de Rata xiuxiuejant-me al coll un estremidor Roxanne convertiren la por en un esperó que empenyé el meu dit a resseguir les seues suavitats: la nuesa del muscle i la finor del seu vestit que, enmig la foscor, bramaven sensualitat.

Després li vaig perfilar, lentament, la corba del pit i el cercle del mugró, mentre ella em rosegava el lòbul de l'orella i la calor envaïa el rebost. Li besí la duresa del mugró vestida de suau terracota. Ella em besà el coll, després les parpelles. I, sense remei, les boques, regust de rom i fusta, es trobaren.

Fora del rebost anaven sonant cançons diferents i, ara més a prop, ara més allunyades, s'escoltaven veus, crits i rialles... La festa continuava. Dins del rebost, llavis, llengua i dents exploraven totes les formes diferents de trobar-se, magrejar-se, llepar-se i assaborir-se. Les mans de Rata als meus malucs, les meues mans a les seues natges. Les dents de Rata començaren a recórrer, a mossos tendres, la carn dels meus llavis; mentre, de tant en tant, m'exhalava un Roxanne que jo respirava i convertia en un gemec a mitja veu. Les dents de Rata arrapant, subtils, el meu coll. Les seues rastes embolcallant-me, les meues mans passejant-se pel seu cos i el rebost omplint-se d'un alé ardent i sensual.

Quan Rata inicià una línia d'incitants queixalades des de la meua sina al pubis, haguí d'aferrar-me a la

prestatgeria. Del pubis, Rata, agenollada, passà al meu sexe, i jo haguí d'esforçar-me per a abaixar el volum dels meus sospirs.

La gasa dels meus pantalons i la randa de la meua llenceria no impedièn que la meua pell més íntima sentira com dents i llavis de Rata jugaven a prémer-la. A prémer, estirar i ratar els racons més tímids de la meua vulva que, en sentir les dents de Rata, s'engrandia i s'inundava de tolls de plaer. Les dents de Rata ballaven sobre els meus pantalons, les meues bragues, la meua pell, i jo colpejava la prestatgeria buida i xiuxiuejava sords Roxanne, Roxanne, Roxanne...

–On t'has clavat? Fa una estona que et busque.

Mentre m'arreglava els pantalons, havia arribat Ricarda. Rata havia eixit del rebost uns minuts abans.

–T'espere fora –m'havia dit mentre obria la porta amb molta cura perquè els ulls se'ns acostumaren a la claror. I el meu dit, que sostenia una de les seues rastes, l'anà soltant, a poc a poc.

Les meues amigues reien i xarraven amb uns veïns de Ricarda. Em vaig incorporar al grup i mentre ballava un parell de cançons insubstancials buscava Rata amb la mirada. Se n'hauria anat? Al cap d'una estona, la trobí entre els altaveus i la taula de les begudes. Em mirava. Enigmàtica i delerosa.

No ho dubté. Me'n vaig anar cap a la porta, donant l'esquena a les rialles i el parloteig de les meues amigues. Al llindar, vaig mirar a Rata i li vaig fer l'ullet. Tot just quan començava a baixar les escales, la seua veu cantussejà a la meua esquena:

–Roxanne...

INICIS

La nit d'insomni ha fet forat al seu cos; es prepara un te i una torrada, encara que no sap si el nuc que sent a l'estómac el deixarà menjar. La infusió li entra com un bàlsam, càlida i vigorosa. La torrada, per contra, se li resisteix. Li costa tragar. Però cal que menje alguna cosa. El dia a la immobiliària es presenta intens, no tant pel treball –hi haurà poca clientela i els caps estan de viatge–, sinó perquè ha decidit que hui li ho contarà tot a Amir, el nou company d'oficina, l'home que li ha desbaratat la vida.

Prem el dit contra unes molles i una mica de melmelada que han quedat pel plat. Se'l fica a la boca. El sabor dolç de la confitura li resulta confortant. Així doncs, agafa la torrada i passa la llengua per damunt del pa, per a atrapar la melmelada que fa uns instants havia untat amb el ganivet. «Avantatges de viure sol», pensa, mentre llepa melmelada i beu te. Necessitarà l'energia per a...

Només de pensar-ho, el nuc de l'estómac es fa tan fort que ni tan sols un glop de te el pot travessar. I encara que després de tota la nit en vetla la decisió ja està presa,

torna a entrar en bucle. Les coses poden ser més senzilles. Simplement, quan Amir li torne a proposar quedar un dissabte, pot dir-li que no li interessa i que, per favor, no hi insistisca. No podrà mirar-lo als ulls, però sap que Amir respectarà el seu no i el deixarà en pau. Aleshores, no haurà de contar-li el seu secret i podrà desdejunar-se, tranquil·lament. Mort de tristesa, però tranquil.

El problema és que perdre eixa cita que encara no ha arribat li fa massa mal. El celibat autoimposat era còmode abans de conèixer les llargues pestanyes d'Amir i el parpelleig dels seus ulls foscos, però ara pesa com una llosa.

Callar, acudir a la cita, deixar que la nit els porte a un moment d'intimidat i que, enmig de la passió, Amir ho descobreisca tot, tampoc no és opció. No suportaria la seua mirada de menyspreu. Ja se n'ha emportat massa. No. L'única opció és contar-li-ho tot i que ell decidisca si vol seguir picant-li l'ull i, entre xiuxiuejos, fer-li propostes per al pròxim dissabte o si prefereix que això seu es quede, solament, en una bona relació de companys de treball. Perdrà la possibilitat de besar el somriure d'Amir, però sobreviurà.

«Sobreviuré», pensa. I abans d'agafar el fullet que necessita i guardar-se'l a la cartera, es torca la suor de les mans.

«Sobreviuré», torna a pensar, ja a la immobiliària, mentre tanca la porta del despatx d'Amir i s'asseu davant

d'ell amb un «He de dir-te una cosa», que havia imaginat ferm, però que li ix dèbil i tremolós.

Amir el mira preocupat. Tanca la carpeta que estava revisant i, amb veu ronca i dolça, diu:

–T'escolte.

Per això ha portat el fullet, perquè sabia que en eixe moment es quedaria en blanc. En estendre'l, la suor de les mans el va arrugant. Se les torca, ràpidament, i, sense arribar a tocar el paper, assenjala la paraula «intersexualitat». Ja no hi ha marxa arrere. Entre balbucejos, intenta impostar un to acadèmic per a explicar què és la intersexualitat, en general, i què és la intersexualitat 46 XY, en particular.

L'asèpsia del to acadèmic i el recolzament de les imatges i frases del fullet li permeten estar més relaxat i explicar, sense titubejos, el cas de persones que tenen cromosomes masculins, però els seus genitals externs no s'han format totalment, per tant, són ambigus o, aparentment, femenins.

Amir el mira amb atenció. En la seua mirada hi ha afecte i interès. Però, ara ve la part més difícil. Ivan torna a balbuejar quan comença a parlar en primera persona i explica que, quan va nàixer, decidiren que ell era una xiqueta; ara bé, en créixer, en comptes de tindre la menstruació, li eixia barba i li creixia l'anou. No detalla tot el seu sofriment, tan sols que quan anys després, massa anys després, descobrí que era intersexual, va sentir un gran

alleugeriment. Un alleugeriment que implicà molt de rebuig, molt de patiment i moltíssimes operacions. Una de tantes fou per a aconseguir que el seu penis menut fora funcional, a pesar de la mida.

Repeteix «menut» i calla. Amir es frega els ulls, després el mira com si no haguera entés res. Ivan sospira i afig avergonyit:

–Un micropenis.

Els segons que tarda Amir a respondre li semblen una eternitat.

–Gràcies per parlar-me del teu penis. El meu és de mida mitjana i es torç, lleugerament, a la dreta. Però, quan et proposí quedar dissabte per a conèixer-nos més, no t'estava demanant un croquis de la teua polla. Per cert, segueix en peu la nostra cita, no?

–No m'has entés. El meu penis és un hàndicap en les relacions. M'obliga a tindre un sexe diferent, especial...

–Especiaaal? –Amir es frega les mans–. Com d'especial?

–No et burles de mi!

S'alça bruscament per a eixir del despatx. Però Amir és més ràpid. Aconseguix interposar-se entre ell i la porta. Queden cara a cara. Uns centímetres separen els seus cossos.

–Disculpa'm. Lamente haver-te fet sentir malament. Només volia... ja saps... llevar ferro... Ho sent. –Amir

alça els muscles i afig—: Realment, això no canvia res per a mi. M'agrada... M'agrada molt...

Amir acosta la boca a la d'Ivan. Aquest abaixa el cap.

—Per por al que puga pensar del teu penis, em negues els teus llavis?

Amb un dit a la barbeta, li alça el cap.

—Amb mi el sexe també és especial, saps? Ja tinc preparat tot el que et faré. Vull prendre una dutxa calenta amb tu i ensabonar-te, carícia a carícia, tot el cos. Vull eixugar-te la pell a besos —li ho diu xiuxiuejant-li a l'orella i l'alé càlid i vigorós d'Amir fa que el nuc de l'estómac es diluïska en una sensació de calidesa.

—Beure cava sobre el teu cos —amb una mà li estreny la cintura i els pubis es freguen—. Arraulir-me al sofà amb tu i omplir-te de besos el coll, l'orella, la galta...

I mentre parla ho fa. Li besa el coll, l'orella i la galta. Ivan es deixa besar i embolcallar per eixa sensació balsàmica i excitant que emana del cos d'Amir.

—Veure't dormir i besar els teus llavis, a poc a poc.

Amir torna a acostar la boca a la d'Ivan. Ara Ivan no abaixa el cap. Els llavis es freguen lleument, però no es besen, simplement, deixen que els alés s'entrellacen, ardents. Amir aferra a Ivan pel cul i els pubis se senten, es freguen i bateguen. La veu d'Amir ho ompli tot:

—Telefonar-te a a mitja nit per a contar-te les porcades que et faria si et tinguera al meu costat... I si el que t'agrada és el sexe més dur, cap problema. Et posaré un

vibrador anal i l'activaré a distància quan estiguem treballant, ací a l'oficina. –Ivan respira agitadament. Torna a sentir que les mans li suen.– T'imagines estar en una reunió amb els caps i notar, dins teu, eixa barreja d'excitació i cosquerelles que s'irradia per tot el cos i anuncia un orgasme?

Ivan no respon. Simplement, alena, excitat.

–I tu? Què em faràs? Recorreràs la meua pell, lentament, amb els teus dits? O eres més d'utilitzar la boca?

La boca d'Amir s'apropa als seus llavis, però no arriba a tocar-los, es queda a uns mil·límetres. Els cossos sí que estan apegats, les mans d'Amir li escampen calor per tot el cos. El cor d'Ivan s'accelera. Amir continua:

–Estendràs xocolate sobre el meu pubis i les meues cuixes i el lleparàs amb la teua llengua rosada i juganera? Dis-me, què vols fer-me?

–Melmelada –murmura Ivan. El mira als ulls i repeteix:– Et cobriré el cos de melmelada i te la lleparé lentament, molt lentament, amb la llengua, les dents i els llavis.

I mentre parla, recorre els pocs mil·límetres que separen els seus llavis dels d'Amir i, en un instant, les llengües es troben i s'assaboreixen.